

Uticaj Da Vinčija na razvoj slikarstva

Slikarstvo je poezija, koja je vidljiva i ne da se čuti a poezija je slikarstvo koje se sluša i nevidljivo je”

Tajna večera (1498)

Leonardo je poznat zahvaljujući svojim slikama i majstorskom slikom kao što je „Tajna večera”, koja je naslikana 1498. godine i „Mona Liza” (koja je poznata i kao „La Gioconda” na italijanskom ili „La Joconde” na francuskom jeziku) koja se nalazi u Luvru u Parizu i naslikana je 1503 – 1506. – tih godina, iako se vode polemike da li je ovu sliku napravio sam ili zajedno sa nekim od svojih učenika. Do današnjih dana je sačuvano njegovih sedamdeset slika, ali ni jedna njegova skulptura. Postoje mišljenja da je autor jedne sačuvane skulpture Bogorodice sa Hristom.[7]

Leonardo je često planirao velike slike sa velikim brojem projekata, nacрта i skica, ali nisu bile završene.

Godine 1481, bio mu je poveren zadatak da napravi sliku „Poklonjenje mudraca” (Firenca, galerija Ufici) za samostan Sv. Donata iz Skopeta, ali je slika ostala nedovršena, a Leonardo je otišao u Milano.

U Firenci mu je bilo povereno da napravi veliku i opsežnu sliku „Bitka kod Angijarija”, dok je njegov rival Mikelandelo trebalo da napravi sliku na suprotnoj strani zida. Posle razrade u nebrojenim skicama, on je napustio slikanje iz tehničkih razloga.

Koristio je novi kompozicijski pristup — centralna figura se nalazi napred i sve je podređeno njoj, dok su ostale figure i predmeti u pozadini, grupisani tako da još više ističu centralnu figuru. Njegove stilske inovacije su još uočljivije u Tajnoj večeri, gde je jednu ustaljenu temu prikazao na sasvim drugačiji način. Umesto da 12 apostola predstavi kao individualne figure, on ih grupiše u grupe koje okružuju Hrista kao centralnu figuru. Sasvim pozadi, kroz prozor je prikazan pejzaž. Da Vinči apostole i Hrista prikazuje u momentu kad Hrist objavljuje Judinu izdaju i na gotovo realistički način prikazuje različite emocije apostola, zaprepašćenih ovom vešću.

Mona Liza (1503—1505 /1506)

Mona Liza, Leonardovo najpoznatije delo, jednako je poznato po inovacijama koje koristi u slikarskoj tehnici, kao i po misterioznom osmehu subjekta koji Leonardo prikazuje. Ovo delo je kohezija dve tehnike koje je on ustanovio — sfumata i kjaroskura.

Da Vinči je uticao na skoro sve kasnije umetnike visoke renesanse, a pre svega na Rafaela. U potpunosti je izmenio milansku školu, a uticao je i na škole u Parmi, Firenci i drugim renesansnim centrima.

Iako je Leonardo stvorio relativno mali broj slika (od kojih je veliki broj nedovršen), on je ipak jedan od najuticajnijih i najinovativnijih umetnika Renesanse. U njegovom ranom periodu, slikarski pravac koji je sledio nije se mnogo razlikovao od stila njegovih učitelja, da bi sazrevajući, Da Vinči vešto odbacio rigidan način tretiranja figura i objekata i praktično ih oživeo, koristeći sfumato, svoju nadaleko popularnu tehniku.